

JULIA BURGERS-DROST

Boeket van verlangen

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

‘En... hoe zie ik eruit? Denk je dat ik in deze jurk ouder overkomt, Violet? Nou ja, ouder, ik bedoel meer: waardig, een echte schooljuf?’ Margriet Heyblom maakt een pirouette, de wijde rok van haar gestreepte japonnetje zwiert om haar slanke lichaam. Het koperkleurige haar danst op de schouders, de grijze ogen in het sproetengezichtje stralen vol verwachting.

De vijf jaar oudere zus volgt iedere beweging, kijkt kritisch, maar ook liefdevol, zoals alleen een familielid dat de ander na aan het hart ligt, kan doen.

Nadenkend komt het antwoord. ‘Jij... ik vraag me af wat mamma gezegd zou hebben als ze haar baby van toen nu kon zien!’ Violet kijkt langs Margriet heen naar de kast waarop een foto staat van een vrouw met hetzelfde weelderige haar als de beide meisjes. Dat de uitdrukking van de ogen zo geheel anders is dan van de twee, ontgaat hun, zelfs bij het ouder worden is de jong gestorven moeder idool gebleven. Het grote voorbeeld. Het was een wedstrijd: wie van de vier dochters Heyblom leek het meest op mamma Fleur?

Margriet staakt haar dans, roerloos tuurt ze naar haar zusje. Ze heeft haar moeder niet bewust gekend, moet het doen met de verhalen die in de loop der jaren mooier en gaver zijn geworden.

Zacht merkt ze op: 'Ik denk, als jij of de anderen zoiets zeggen, vaak: voor mij is het belangrijker wat Sabine ervan vindt!' Hierbij doelend op hun vaders tweede vrouw, die voor de toenmalige tienjarige Margriet de moederrol vervulde.

Violet fronst haar wenkbrauwen. Geïrriteerd merkt ze op: 'Vanzelf, van Sabine krijg je een adequate reactie. Je gaat na de proefles zeker bij pappa langs? Het is vlak in de buurt. Doe ze mijn groeten, ik kom nog wel aanwippen voor de vakantie, zeg dat maar.' Ze richt haar aandacht nu vol op Margriet. Warm klinkt haar stem als ze zegt: 'Je ziet er lief uit, volwassen, helemaal onze kanariepiet niet meer! Als ze jou daar niet nemen zijn ze hier!' Ze tikt tegen haar voorhoofd, springt op en omarmt haar zusje.

'Jij... wat zal ik je missen als je hier wegtrekt. We hebben samen fijne jaren gehad, nietwaar? Ik weet nog niet of ik na jou een ander in de flat wil hebben. Als jij de baan krijgt, ga je dan

weer thuis wonen?’

Zover heeft Margriet nog niet nagedacht. Ze gaat zitten, vouwt de wijde rok om haar benen, die aan spijkergoed gewend zijn.

‘Thuis wonen? Ik denk niet dat het een goed idee zou zijn. Pappa vormt met Sabine en de jongens een echt nieuw gezin, waar wij viertjes toch niet bij horen. Bovendien heb ik zoveel eigen spullen verzameld. Eerlijk gezegd vind ik het thuis ook te onrustig, Violet. Vooral als pappa weekenddienst heeft, dat zijn we ontwend. Nee, stel dat ik de baan krijg, ik zoek een flatje als dit, of een piepklein huisje tussen de stad en het dorp in. Wie weet! Per slot van rekening heb ik nog vier sollicitaties lopen en twee oproepen voor een gesprek. Uit mijn jaar hebben er al minstens tien een baan en een paar anderen gaan verder studeren. Brr, ik vind het welletjes zo!’

Violet, zelf gymnastieklerares op een scholengemeenschap, doet maar geen pogingen meer om haar zusje te interesseren voor het eigen vak.

‘En pappa stilletjes maar hopen dat een van ons medicijnen zou gaan studeren. Wel, aan Iris had hij in dat opzicht niets, die was getrouwd voor iemand het zich realiseerde. Alleen Ane-

moon had genoeg hersens om te studeren,' memoreert ze.

Margriet lacht blij. 'En die werd ook schooljuf, ik geloof dat haar enthousiasme mij inder tijd op dit spoor heeft gezet. Oh, Violet, ik ben me toch zenuwachtig! Vind je dat ik me op moet maken? Oogschaduw en zo... een streepje onder de ogen? Bah, die ellendige sproeten ook!'

Violet schudt haar hoofd. 'Als jij je hebt opgemaakt, frutsel je constant aan je gezicht. Niets staat zo raar als uitgelopen oogschaduw. Joh, blijf jezelf! Een paar schuifjes in je haar, zodat het niet steeds voor je gezicht valt en een vleugje eau de toilette is voor jou genoeg. Kom, trek die jurk uit en hijs je in je gewone kloffie. Gaan we gezellig stadten, ik trakteer je op een lunch, mits je geen hoge eisen stelt.'

Margriet springt op. Wat zal ze Violet missen! Niet laten merken nu. Waardig en rechttop begeeft ze zich naar haar eigen kamer, waar de spiegel haar onnodig lang boeit. Afschuwelijk om zo onzeker te zijn. Als een berg ziet ze op tegen de proefles. Vannacht, zo vermoedt ze, komt er van slapen niet veel terecht. Had ze maar iets van het vrijmoedige dat tekenend is voor Violet, die zich overal en altijd hetzelfde

weet te presenteren. Zuchtend wendt ze zich af van het eigen beeld. De jurk wordt zorgvuldig in de kast gehangen.

Zodra Margriet in haar verkleurde spijkerbroek schiet, komt het gevoel iemand te zijn een beetje terug. Misschien kon ze toch maar beter in haar daagse outfit ter proefles gaan!

Ze bindt het haar op tot een paardenstaart, trekt een fleurig bedrukt T-shirt over haar hoofd. Even alle prakkisaties van zich afschudden, dat moet lukken!

‘Zal ik echt niet meegaan, meid? Dan heb je onderweg wat afleiding, en mij in de buurt te weten als je bezig bent is toch een troost?’

Margriet schudt heftig nee. Ze schuift het kettinkje om haar hals, waaraan een margrietje bengelt, heen en weer.

‘Zie ik er heus goed uit? Straks kom ik verkeukeld aan!’ zucht ze.

‘Je ziet eruit om door het spreekwoordelijke ringetje te halen,’ zegt Violet met zusterlijke zekerheid.

‘Voorzichtig zijn, ja?’ Ze overhandigt Margriet de sleutels van haar auto, weet dat de begeleidende opmerking overbodig is. Margriet en onvoorzichtigheid, dat valt niet te rijmen.

Samen begeven ze zich naar de parkeerplaats waar de auto's van de flatbewoners een eigen plaatsje hebben.

Margriet stapt in, gespt de gordel vast. Haar zus leunt door het geopende raampje. 'Bedenk maar als je bezig bent dat ik voor vanavond wat lekkers aan het koken ben. Niet te lang bij pappa en Sabine blijven treuzelen, meteen bellen, hoor!'

Margriet knikt, voelt zich opeens kalm worden. Dit is niet de eerste proefles, waarschijnlijk ook niet de laatste. Ze mag warempel, zo oordeelt ze zichzelf, wel wat meer godsvertrouwen aan de dag leggen! Per slot van rekening moet uit je gedrag, handel en wandel blijken of je praktizerend christen bent!

'Dag Violtje, ik bel zo snel mogelijk! Bedankt voor je steun!'

De afstand naar de plaats van bestemming is nog geen drie kwartier rijden en als er niet zoveel vrachtverkeer op de weg was, zou Margriet nog binnen die tijdslimiet de straat waarin de school staat, ingereden zijn. Ze is ruimschoots op tijd, kan op haar gemak een plaats voor de auto vinden.

Ze dwingt zichzelf rustig te zijn, niet te frummelen aan het zilveren margrietje. Het feit dat

ze zo dolgraag in deze omgeving een baan wil hebben, maakt dat ze meer gespannen is dan normaal.

Ze verheugt zich op de komende zelfstandigheid, ook al zal ze het samenwonen met Violet missen. Anderzijds is er het verlangen in de buurt te zijn van de rest van de familie. Pappa, Sabine en hun zoontjes, de oudste zus, Iris, en haar man. Ze hebben zo'n hecht clubje gevormd, zijn zulke familiedieren! Klaagt zus Anemoon ook niet dikwijls dat ze de afstand Assen-ouderlijk huis te ver vindt?

Langzaam, verdiept in gedachten, stapt Margriet uit. De meesten van haar vriendinnen peinsden er niet over een benoeming in de buurt van hun familie te prefereren boven een waar dan ook. Ze haalt haar ranke schouders op. Zij toevallig wel, nou en?

Ze neemt de overvolle tas uit de bagageruimte. Materiaal dat de lesjes moet ondersteunen of als uitgangspunt moet dienen. Bij elkaar genomen een heel gewicht. In ieder geval gaat ze op zeker! Want je weet van tevoren niet wat er op een jou onbekende school wel en niet aanwezig is.

Het is een prachtige zomermorgen. Rondom het schoolgebouw bloeien en geuren rozen in

vele kleuren. De muren zijn deels met klimop begroeid, het weelderig groeiend blad verdoezelt de oudheid van de stenen.

Een strak pleintje scheidt het schoolgebouw van de huizen aan de overzijde. Stel dat ze de baan krijgt, dan wordt dit haar uitzicht. Kan ze in het najaar het blad zien vallen van de kastanjebomen die als bewakers het kort geschoren gazon van het pleintje onderbreken.

De woningen aan de overzijde, zo ontdekt Margriet, worden door bejaarden bevolkt. Oudere echtparen kuieren genoeglijk gearmd de straat uit, een man is traag aan het schoffelen en twee vrouwen staan, naar elkaar toegebogen, te praten. Zo te zien gelijktijdig; van luisteren zal niet veel terechtkomen, veronderstelt de toeschouwster.

Margriet maakt zich los van de omgeving, het moet er nu van komen. Een draaiërig gevoel dat op onpasselijkheid lijkt, kruipt in haar omhoog.

Straks, zo weet ze uit ervaring, als ze eenmaal binnen is, zal het over zijn. Langzaam, als wil ze de eerste indrukken opzuigen, loopt ze op het gebouw toe. Een paar vrouwen passeren haar op hun fietsen, werpen een vluchtige blik op de tas. Margriet hoort ze mompelen. Het

woord sollicitante bezorgt haar kippenvel.

Het plein is betegeld, aan het eind is duidelijk een stuk gereserveerd voor de kleuters. Houten klimrekken en een zandbak, een schuurtje waarin hoogstwaarschijnlijk spelmateriaal.

Gelijk met de vrouwen is Margriet bij de brede voordeur. Uit een van de geopende ramen komt een barse stem. Duidelijk een leraar die aan vakantie toe is, meent Margriet.

De vrouwen knikken. ‘U komt vast proefles geven!’ zegt de een. Ongevraagd geeft ze informatie omtrent de reden van hun aanwezigheid. ‘Wij zijn leesmoeders! Leuk hoor, we worden echt bij het schoolgebeuren betrokken!’

Margriet knikt maar eens. ‘Waar zou ik me kunnen melden?’ Gelukkig is aan haar stem niet te horen hoe nerveus ze is.

Op dat moment komt een man om de hoek van de lange gang aangebeend. Zonder dat het haar gezegd wordt weet Margriet dat hij de directeur is. Een goede veertiger, grijzend bij de slapen. Een type dat waarschijnlijk geen spijkerbroek bezit, zelden wat anders draagt dan een kostuum.

Hij knikt naar de vrouwen. ‘Er is al koffie, dames!’

Dan richt hij zijn volle aandacht op Margriet.